

ת"פ 22554/02 – מדינת ישראל נגד יוחאי דוד דהן

בית המשפט המחויז בבאר שבע
ת"פ 22554-02 מדינת ישראל נ' דהן
בפני כב' סגן נשיאו, השופט אליו ביתן
בעניין:
המאשימה: מדינת ישראל

נגד
יוחאי דוד דהן
הנאשם:

גור דין

כללי

1. בטרם שמייעת הריאות בתיק, הגיעו הצדדים להסדר במסגרת כתוב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשם תוקן והנאשם הודה בעבודות כתוב האישום המתוקן, שלאלה עיקריה:

בתאריך 7.2.16, בבאר-שבע, המטלוננט ישבה בפתח חנות בה עבדה, ו肖חה בטלפון הסלולארי שלו. הנאשם ניגש אליה וניסה למשוך את הטלפון מידה. המטלוננט אחזה בטלפון בחזקה והתנתקה למשיכתו על ידי הנאשם, והנאשם נירע את ידה של המטלוננט שאחזה בטלפון ובסתופו של דבר הצליח לcliffe ממנה את הטלפון ולברוח. המטלוננט צעקה ועובדיה אורח ראו את הנאשם ברוח ורדפו אחריו. הנאשם זרק את הטלפון תוך כדי מנוסתו, הסתרה בשירותים של חנות פיצרייה ובמהמשך הגיעו למקום שוטרים ועצרו אותו.

2. על יסוד הודהה הנאשם בעבודות כתוב האישום המתוקן כאמור, הוא הורשע בעבירה של שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. בשל גילו של הנאשם בזמן ביצוע העבירות, נתקבש עליו תסקير של שירות מבוחן.

تسקيري שירות המבחן

בתסקירי שירות המבחן על הנאשם נאמרו בין היתר הדברים הבאים -

הנאשם ליד 1997, רוק, תושב בית יתר בדרכון הר חברון. נעדר עבר פלילי. טרם מעצרו למד בכיתה יב' בבית

ספר "גימנסיה" בבאר-שבע. תיאר מעברים רבים בין מסגרות החינוך החל מכיתה ט', בין היתר על רקע משבר זהות הדתית ו��וי להסתגל למסגרות השונות. שיטף כי בילדותו אובחן כבעל הפרת קשב וERICוז אשר טופלה באמצעות ריטלון. שלל קיומן של בעיות רפואיות או נפשיות. תיאר את משפחתו כמשפחה חמה ונורמטיבית, המנהלת אורח חיים דתי.

אשר לעבירה, הנאשם הודה ולאחר מכן אחראות על התנהלותו. שיטף כי ביצע את העבירה בתקופה בה התמודד עם לחצים כלכליים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם פעל באופן ידotti, תוך ניתוק רגשי ומבליל לחשוב על השלכות מעשו.

ה הנאשם שלל שימוש בחומרים ממקרים. עם זאת בבדיקה מול מרכז "קשב לנוער" עלה כי הנאשם הפנה אליו בעבר והומלץ לשילבו במלכישוע ארך הדבר לא בוצע. טרם מעצרו, הפנה הנאשם שוב למרכז על ידי בית הספר בו למד. גורמי הטיפול במרכז תיארו שימוש אינטנסיבי בסמים. החל עמו תהליך ראשוני ובחודש יוני 2016 הוא שוחרר ממעצר לקהילה הטיפולית "אפיק" השיכת לעתות נווה מלכישוע. בחודש נובמבר 2016 הושעה הנאהם מהטיפול בקהילה, בשל התנהגוויות תוקפניות, ודוחה כי בתקופה האחורה לשחרותו בקהילה הוא יצר סביבו אויריה מאוירה הגורמת נזק אחרים ופגעת בתהליכי טיפולם. בהמשך, לאור מוטיבציה נמוכה של הנאשם להמשך טיפול בקהילה הוחלט על סיום הטיפול, והוא השתלב בתוכנית טיפולית יומית במרכז חוסן. מרכז חוסן דוח כי הנאשם מגיע כנדרש לטיפול, בדיקות השtan שמוכר נקיות ואין בעיות משמעות מיוחדות, גורמי הטיפול שם מסרו כי הנאשם זוקק לזמן נוספת בטיפול. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל שאיפה לניהול אורח חיים תקין ונורטטיבי, וכי הוא נתן מזה תקופה במסבר אישי מתמשך. לאחר שכלל גורמי הסיכון והסיכון של הנאשם, המליץ שירות המבחן להטייל על הנאשם צו מבנן לשך שנה, במסגרתו ימשיך את הטיפול במרכז חוסן; מסר בעבודות שירות; ומאסר על תנאי.

בתסקיר משלים דוח כי בחודש Mai 2017 הנאשם הושעה מהמסגרת הטיפולית במרכז חוסן על רקע התנהגות חריגה המUIDה על האפשרות של שימוש בחומרים פסיכואקטיביים משי מצב רוח, אשר לא ניתן להתחקות אחר עקבותיהם. צוין כי הנאשם הכחיש. והומלץ לדחות את הדיון בעניינו.

לאחר תקופת הדחיה דוח כי התקיימה במרכז חוסן וועדה לבחינת המשך ההליך הטיפולי של הנאשם, במהלךה הטען שב והכחיש שימוש בסמים. הוצע לו על ידי גורמי הטיפול לעורן התבוננות מחודשת אודות התנהלותו דרך מכתב נוסף שירשם לצוות המטפל, אך הוא לא ביצע את הנדרש ממנו ולכן לא שולב מחדש בהליך הטיפולי. לאור האמור, שירות המבחן נמנע מהמליצה טיפולית כלשהי, וחזר על המלצתו להטייל על הנאשם מסר בעבודות שירות, מסר על תנאי ופייזו.

בתסקיר משלים נוסף נמסר, כי מדיווח שהתקבל ממרכז חוסן עולה שהנאהם מסר את המכתב לו נדרש ונתבקש דחיה על מנת לבדוק מחדש את מוכנותו של הנאשם וביטחונו להליך הטיפולי.

בתסקיר האחרון מחודש אוגוסט 2017 נמסר כי הנאשם הוזמן למרכז חוסן לבחינת המשך השתלבותו בהליך

הטיפול, ובבדיקות השתן שמסר הצביעו על שימוש בסמי רחוב. בהמשך מסר הנאשם כי אינו מעוניין בהליך וברצונו לסיים את התקיק. לאור האמור נמנע שירות המבחן מלתת המלצה כלשהי על הנאשם.

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה טענה, שהעבירה שביצע הנאשם פוגעת בכבוד האדם, ביטחונו האישי של הפרט ושל הציבור, ברכוש ובKENIN, ובסדר הציבורי, ושיש להרטיע את הכלל מביצוע עבירות כ אלה, באמצעות הטלת עונשה חמורה על מבצעיהן. הוסיפה, כי עבירת השוד בכלל ושוד פלאפונים בפרט, הפכו לתופעה נפוצה ועל בית המשפט לשדר מסר ברור חד משמעי כי מי שביצע עבירות אלה יענש בחומרה. ציינה, כי העונש הקבוע לעבירה- 14 שנות מאסר - מדובר בעצמו. וטענה, כי מתחם העונש ההולם נع בין 18 ל- 36 חודשים מאסר בפועל.

אשר לעונש הראי לנאם בתוך מתחם העונש הנטען, הפנתה לתקיריו שירות המבחן בו נסקרו, נסיבות חייו של הנאשם; התיחסותו לביצוע העבירה; וניסיונות הטיפול שנעשו עם הנאשם על רקע התמכרותו לסמים וכשלו מסיבות שונות. עדזה על הצורך בהרחתה היחיד והרבבים מביצעו עבירות כבעינינו ועתה להטיל על הנאשם מאסר בפועל ברף הנמור של מתחם העונש ההולם הנטען, מאסר על תנאי ארוך ומרטיע ופיזי למחלונת.

2. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם בן 20, הוא הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, וחסר בזמן שיפוט. טען, כי מיד לאחר המעשה הנאשם ברוח לטא שירותים בחנות קרובה ומצא את עצמו מוקיא מותק לחץ נפשי בו היה שרוי באותה העת. הוא היה עצור קרוב לאربעה חודשים ושותר ל.nihilot "מלכישוע". הוא שהה בקהילה תקופה של חמישה חודשים עד שהושעה ולאחר מכן השתלב במרכז يوم במרכז חוסן בו טיפול תקופה כוללת של ארבעה חודשים. בתחילת הטיפול הוגדר כמושך ולהמשך, בעקבות חсад שה הנאשם השתמש בסמים, הוא הושעה ממנו. לאחר מכן ניתנה לנאם הזדמנות לחזור לטיפול בתנאי שইודה שעשה שימוש בסמים, אך הוא הכחיש והטיפול הופסק. ציין, כי בין נעשנו לנאם בבדיקות שתן שייצאו נקיות. בית המשפט נתן לנאם הזדמנות נוספת, אך בבדיקות שתן שמסר נמצא שידי סם. טען, כי מחד היה לנאם רצון אמיתי לקבל טיפול ומנגד רצון להמשיך בחיו ולהתגיים כשאר בני גילו. הוסיף כי במהלך התקופה בה היה בטיפול, משפטחו עשתה אמצעים לשלו במכינה קדם צבאות אף הדבר לא התאפשר בשל התנאים המגבילים בהם היה נתון.

אשר לנסיבות העבירה, טען, כי מדובר באירוע המציג ברף התיכון של עבירות השוד. לא נעשה שימוש באלים. הפנה לפסיקה וטען כי רף העונשה נע בין 6 ל- 24 חודשים מאסר בפועל, וכי העונש הראי לנאם הוא שישה חודשים נוספות שירות.

3. הנאשם הגיע לבית המשפט מכתב בו הביע צער על מעשיו. טען כי מודע לפסול במעשה וחש בשוה עליהם וכי ההליך הטיפולי שעבר סייע לו.

4. אמו של הנאשם ביקשה לאפשר למשפחתה, החיובית, לחת אחראות על הנאשם ולסייע לו בקבלת טיפול הנחוצ לו ובחזרתו למוטב. צינה כי הנאשם צער וכי שליחתו למאסר תהווה לו כהן לכל החיים.

דין והכרעה

1. החומרה הכללית שבבעירת השוד, ברורה מآلיה. נטילת רכשו של אחר בכח או באיזומים, פורעת את המוסכמת הבסיסיות עליו מושתתת חברה אנושית.

2. בכלל, מכשי הטלפון הסלולריים הם מכשירים יקרים, השווים אלף שקלים; מי שגונב אותם יכול להשתמש בהם בעצמו יוכל بكلות למכור אותם אחרים; אנשים רבים, כולל נערות ונערים צעירים, ילדים ומבוגרים, מחזיקים בהם; הם אינם מוסתרים מן העין או מוגנים, וניתן بكلות לזהות אותם ולקחת אותם; מעשה גניבת/שוד טלפון, מתרכש כהרף עין ובדרך כלל הוא אינו מותיר סימנים היכולים להוביל אל העבריין.

מכלול נתונים זה יוצר מצב בו פרטיים רבים של מוצר יקר מצויים במרחב הציבורי, בהישג יד, וניתן بكلות יחסית לגונב אותם, ובפועל, התופעה של גניבת ושידית טלפונים סלולריים נפוצה מאוד.

3. מכשי הטלפון הסלולריים הם בעלי ערך מיוחד לבעליהם. אצורים בהם נתונים ופרטים אישיים מסוימים שונים והפגיעה הנגרמת לבעליהם משלילתם מהם, גדולה ורבה מהפגיעה הנגרמת בדרך כלל לאדם עצמו גניבת רכשו.

4. מעשים כמו עשיו הנאשם פוגעים לא רק בקרבותיהם הישירים, אלא הציבור בכלל, בהשפעתם לרעה על אווירת הרחוב ועל תחושת הבטחון של האזרה.

5. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה כאן הם בין היתר, הזכות לקניין, הזכות לבטחון ושלווה והזכות לשמרות הגוף. בנסיבות, מידת הפגיעה בערכים החברתיים האמורים הינה ביןונית-نمוכה.

6. הקול הבורר העולה מפסיקת בת המשפט לעניין ענישת שוד/גניבת טלפונים סלולריים, הינו של החמרה.

"למרבה הצער, הפקו, בתקופה الأخيرة, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולריים יקרים ערך, לתופעה שנית להגדירה 'כמכת מדינה', כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעוצרים, המבקשים לשדוד את רכושם

ולזכות ברוח כספי קל ו振奋... מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, מצד הפגיעה בשלומו ובבטחונו של הציבור בכללותם..." (ראו: ע"פ 588/13 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם ב公报 27.8.13)).

.7. בע"פ 5942 אבו דלו מג'ד נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 14.02.14) המערער ניגש למතונגנת ולחברתה, שהיו קטינות, ובקש לברר את השעה. המתונגנת ביררה את השעה במכשיר הטלפון שלה, והמערער משך בכך את מכשיר הטלפון מידיה ונמלט עמו. המערער הorschע בעבירה של שוד, לפי סעיף 402 (א) לחוק העונשין. בית המשפט המחויזי קבע מתחם עונש הולם של 6 - 24 חודשים מס' ובהתחשב בהודאת הנאשם; בחרטה שהביע; בעובדה ששזה במעצר כמעט שלושה שבועות; בהיעדר עבר פלילי; ובכך שמעבר להפחחת המתונגנת והטרדה, לא נגרם לה נזק ברור נוסף, גזר על הנאשם שישה חודשי מאסר בעבודת שירות, שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים ופיצוי בסך 2,000 ₪.

בית המשפט העליון דחה את העrüור על הכרעת הדיון, וביחס לעונש קבוע-

"לא ניתן חולק כי לגבי עבירות השוד, שככלל עונשה מאסר בגין סORG ובריח, עסקין בנידון דין בעונש המצרי ברף התחthon; העונש שהוטל אינו מצדיק איפוא את התערבותה של ערכאת העrüור. יתר על כן - כך אפילו סברנו שיש להרשיעו בעבירת הגנבה (וכאמור - אין זו דעתנו)."

בע"פ 8627 נתן דבראש דבר נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 14.07.2015) נדון עניינו של מערער אשר במהלך שלושה ימים היה מעורב בחמשה מעשי שוד של טלפונים סלולריים מקטינים בני 14-15. המעשים בוצעו על ידי המערער ואחר. המערער נהג ברכבת ושותפו ביצע את חטיפת הטלפון הסלולרי מידי הקורבן. באחת הפעמים, כאשר המערער החל בניסיונה מהירה ברכבת כשלת הרכבפתוחה, על מנת להסתלק מהמקום, נחבל הקטין-הקורבן מדלת הרכב. בין מעשים אלו הorschע המערער, על פי הודהתו, ארבע עבירות של שוד בניסיבות מחמיות בצוותא ובעבירות של קשירת קשר לביצוע עוון ופשע בבית המשפט המחויזי השית עליו, בין היתר, **36 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את העrüור וקבע-

"גנבה ושורד של טלפון סלולרי אינם בגנבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפרק זה מכבר לידיו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא, אשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחיו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקידו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספריו טלפון של קרוביים ומקרים, יומן, פתקי זיכרות ולוח שנה, ועוד .. נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהוות גם חדייה למתחם פרטיו ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגשות, התכתיות אישיות ומידע פרטי, ולעתים אף סודי, אשר מעיצימים את החרדת מן הגנבה..

אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירות רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בעינויה בעבירות אלה".

בע"פ 772/13 **יחיא נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报, 26.5.14), דובר על מעורער ליד 1990, שב"ח, אשר הבחן במתלוננת בגין ציבורי, ניהל אותה שיחה קצרה ואז נטל את התיק שלה ונמלט מהמקום בריצה. המתלוננת החלה לרדוף אחר המעורער תוך שהוא צעקה לעברו "גנב", ובחילוף מספר שניות של מרדף הצלחה להשיג אותו. בשלב זה חסם המעורער את פיה של המתלוננת כדי להשתיקה, אחז בידה בכוח והפילה אראה, שכוב על גופה של המתלוננת והכנייע אותה, ולאחר מכן קם ונמלט מהמקום כשהתיק בחזקתו.

בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש הולם **בעבירות שוד** שבוצעה בנסיבות בהן פעל הנאשם בלבד, ללא תכנון מוקדם ולא אiom בנסח, נع בין **6 חודשים מאסר ל- 28 חודשים מאסר**. והקל בעונשו של המעורער, שהוא נעדר עבר פלילי, נטל אחריות והביע חרטה, ל- **24 חודשים מאסר** חלף 4 שנות המאסר שנגזו עליו בבית המשפט המחוזי.

בע"פ 6862/13 **חג'אי נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报, 18.6.14) המעורער תלש בכוח שרשרת זהב מצואוואר של המתלונן וברח. בית המשפט העליון חזר על המתחם שנקבע בפרשת יחיא הנ"ל (**6 - 28 חודשים מאסר בפועל**) בכל הנוגע **לבעבירות שוד** חד פעמי אשר בוצעה באופן ספונטני, לא כלל שימוש בנסח ונלוותה לה דרגת אלימות נמוכה. והמעורערណון ל- **28 חודשים מאסר בפועל**.

בע"פ 7684/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报, 16.03.2014) המעורער ושנים אחרים נסעו בשעת לילה באחד מרחובות חדרה והחליטו ליטול מידיו המתלונן (שהיה קטין בעת ביצוע העבירה) את הטלפון הנייד שברשותו. לצורך כך עצרו המעורער ושני הנאים הנוספים את הרכב בו נסעו, המעורער יצא מהרכב, סטר למטלון ודרש ממנו את הטלפון הנייד שברשותו. המתלונן שחשש מהמעורער נתן לו את הטלפון. לאחר מכן סטר המעורער שוב למטלון. בגין מעשים אלו הורשע המעורער **בעבירות שוד**, ובית המשפט המחוזי גזר עליו, בין היתר, **21 חודשים מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"במקרה דין לא מצאנו כי העונש שנגゾר על המעורער יסודו בטעות מהותית כלשהי, קטענות המעורער. המעורער, באקט של בריאות חסר מעכזרים, פגע בשלמות גופו וברכושו של **קטין שהילך** תמים ברחווב.... על רמת העינויה בעבירות אלה, ועל מגמת ההחמרה בעינויה לאור התגברות התופעה, ניתן ללמידה מפסיקתו של בית משפט זה בע"פ 3683/12 צゴקו נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (20.12.2012); ע"פ 3160/12 כריסטיין נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (21.4.2013) (2013) ולאחרונה, ע"פ 5535/12ocabiri נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (1.5.2013), שם הועמדו עונשי המאסר, אשר הושטו על המעוררים שהיו נתולי עבר פלילי, על 40 ו-46 חודשים מאסר לRICTI בפועל".

(יצוין כי המערער בעניין פלוני אمنם הורשע בעבירה חמורה יותר מהעבירה בה הורשע המערער במקרה דין (בעניין פלוני המערער הורשע בעבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, ב网讯וד לעבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין בה הורשע המערער במקרה דין), ונגזרו עליו 24 חודשים מאסר, אך מדובר היה במערער שהוא על סף הבגירות והיה בעניינו תסוקיר חיובי מטעם שירות המבחן לנער). ראו גם פסק הדין מהעת האחונה - ע"פ 2400/13 חמור נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.03.2014), שגם בו הוזכר עניין פלוני, שם הועמד העונש בגין עבירות דומות לעבירות בהן הורשע המערער במקרה דין, על 30 חודשים מאסר".

בע"פ 2400/13 **חמוד חמור נ' מדינ'י ואח'** (פורסם בנבו, 12.3.14) המערער, צעיר כבן 21 במוועד ביצוע העבירה, קשור קשר עם חברו, שהיה קטן, לשוד מכשיר טלפון ניידים מעובי אורח. הוא וחברו הוציאו את תכניתם אל הפועל, כאשר במקרה אחד המערער גנב מכשיר טלפון סלולארי מאשה שישבה עם חברותה על ספסל בעיר חיפה; כשעה מאוחר יותר ביצע המערער עבירה של שוד, בכך שהכח הולכת רגל אחרת בידה ומשרמנה בכוח מכשיר טלפון סלולארי שהיה ברשותה. מעשי הגניבה והשוד בוצעו על-ידי המערער, שעה שהברתו המתוון לו ברכב והסיעו מהמקום, לאחר ביצוע המעשים. המערערណון בין היתר ל- **36 חודשים מאסר** בפועל.

בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל על המערער הוא עונש ראוי, אולם החליט להעמיד את תקופת מאסרו על **30 חודשים** בשל הטענה בין העונש שהוטל על המערער לבין הטענה על שותפו לעבירות.

. 8. הנسبות הקשורות ביצוע העבירה -

על יסוד עובדות כתוב האישום בהן הודה הנאשם, יש להניח כי מעשה הנאשם כלפי המתלוונת, לא היה מתוכנן.

ה הנאשם ביצע את העבירה בעצמו, לבדו, ללא מעורבות או השפעה של אחרים.

מיד לאחר המעשה, עברי אורח ששמעו את צעקות המתלוונת וראו את הנאשם נמלט, רדף אחרי הנאשם, ובמהלך מנוסתו זרק הנאשם את הטלפון שגנב והוא נמצא והועבר למתלוונת. כך שנראה שלא נגרם למתלוונת נזק ממשוני רב. אולם, חוות השוד היא חוות קשה בקרבן, שככל גורמת לו נזק נפשי הקשור לפחד, לחדרה, לעגמת הנפש, לעלבון ולתסכול הכרוכים בסיטואציה.

הנזק שיכל להיגרם מעשה הנאשם הוא גניבת מכשיר טלפון, על התכנים האמורים בו, וכן פיזי למתלוונת כתוצאה מהעימיות הפיזי עם הנאשם.

ה הנאשם ביצע את המעשה מתוך רצון להשיג רכוש בעל ערך כספי.

מעשה הנאשם לא היה הכרוך באלים ממשמעותית נגד המתלוונת, אולם הוא גם לא היה מעשה של חטיפה מהירה של חפץ מבלי שהמחזיק בו מרגיש ומגב. המתלוונת הבחינה במעשה הנאשם, אחזה בטלפון בחזקה והתנגדה למשיכתו על ידי הנאשם, והaintם נירע את ידה ורק לאחר מאיץ הצליח להוציא את הטלפון מידה.

- .9. בהתחשב בחומרת מעשה העבירה בנסיבותו, במידת אשמו של הנאשם, בערכיהם החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהga ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני קובע שמתחם העונש ההולם למשעה העבירה שביצעו הנאשם נע בין 6 ל- 28 חודשים מאסר בפועל.
- .10. שקללת חומרת מעשה העבירה של הנאשם בנסיבותו במידת אשמו של הנאשם, בלבד, מביאה למסקנה שהעונש ההולם לנאנט על מעשיו עומד על שנות מאסר בפועל.
- .11. הנאשם היה במעצר במסגרת תיק זה במשך כ- 4 חודשים. לאחר מכן הוא שהה בקהילה הטיפולית "אפיק" השicket לעמותת "נווה מלכישוע" במשך כ- 5 חודשים. ולאחר מכן הוא השתתף בתכנית טיפול בבית חסן" במשך כ- 4 חודשים.
- .12. הנאשם אמין לא השלים את הטיפול בכל אחת מהמסגרות בהן שהה, אולם השהייה הלא קצרה של הנאשם במרכזי הטיפול האלה, יכולה ללמד על רצון בסיסי שלו להתמודד עם בעיותיו בתחום השונים.
- .13. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל שאיפה לניהול אורח חיים תקין ונורמלי וכי הוא נתן מזה תקופה במסבר אישי מתמשך בקשר לזהותו העצמית ושיכותו החברתית.
- .14. הרושם שלי הוא שהנאנט איננו בעל דפוסים עבריניים מושרים. אולם, השימוש שלו בסמים ונתונים אישיות מסויימים שלו, המוזכרים בתסקיר שירות המבחן, מעמידים אותו בפני סכנה לשוב ולבצע עבירות. נראה שהנאנט מצוי בפרש דרכם חשובה בחויו וכי הוא עוד יכול לשוב ולעלות על דרך הישר. הנאשם עצמו הצהיר - בכתב שכtablet, אשר הוגש לבית המשפט במסגרת טיעוני ההגנה לעונש - כי הוא מעוניין לשיקם את חייו, ונראה שהוא תומך בו ומתקווים לסייע לו בתהליך שיקומו.
- .15. במצב דברים זה, נראה לי שבבחירה בין עוד מספר חודשים מאסר בפועל מאחריו סORG ובריח - העוללים לדדר את הנאשם - לבין מאסר בעבודת שירות, העשי לתוכו בכיוון השיקום של הנאשם, עדיפה האפשרות השנייה.
- .16. השימוש של הנאשם בסמים והנתונים והנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה כאן - העשוים לשוב ולהביאו לביצוע עבירות - מצדיקים הטלת מאסר על תנאי משמעותי, להרטעת הנאשם.
- .17. בזמןנו, עוד לפני שלב הטייעונים לעונש, לבקשת הצדדים, הממונה על עבודות השירות התבקש לחוות את דעתו על האפשרות שהנאנט ישא מאסר שייגזר עליו בעבודת שירות, והוא חיווה דעתו שהנאנט מתאים לביצוע עבודות שירות ואף מצא לו צו.

.18.

noc'h كل האמור, אני גוזר על הנואם את העונשין הבאים:

1. 6 חודשים מאסר בפועל. תקופת מעצר הנואם בתיק זה לא תנווה מתוקופת המאסר.
2. כפוף לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, הנואם יוכל לשאת את עונש המאסר בעבודת שירות.
3. 9 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא עבר עבירת רכוש או אלימות שהוא פשע.
4. אני מחייב את הנואם לשלם למילוננט פיצוי בסך 2,000 ש"ח.

ניתן היום, י"ב חשוון תשע"ח, 01 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.